

mission

**Santalkyrkan försvarar
människovärdet**

Finska Missionssällskapet

Besöksadress:
Observatoriegatan 18
00140 Helsingfors
Postadress:
PB 154
00141 Helsingfors
www.mission.fi/fms
fms@mission.fi
personlig e-post:
fornamn.efternamn@mission.fi

Chefredaktör:

Marika Björkgren-Thylin

Redaktör:

Joanna Lindén
ISSN 0357-296X
152. årgången

Chef för sv. sektionen
Marika Björkgren-Thylin
tfn 09-1297 265

**Sekreterare för barn-
och ungdomsarbetet**
Carre Lönnqvist
tfn 09-1297 263

Understöds koordinatör
Britt-Helen Lindman
tfn 09-1297 266

Informatör
Joanna Lindén
tfn 09-1297 264

Byråsekreterare
Maria Westerling
tfn 09-1297 282

Missionspedagog
Camilla Skrifvars
tfn 09-1297 360

Marika Björkgren-Thylin
Chef för svenska sektionen

Du kan påverka

LEDARE

Då jag skriver denna ledare har jag just återvänt hem efter en veckas arbetsresa i Österbotten. Jag besökte flera olika församlingar och påmindes än en gång om att det är i lokalförsamlingen som grunden för all mission ligger. Visst har missionsorganisationerna en viktig uppgift, men missionsbefallningen gavs till varje enskild kristen och därmed är församlingen den naturliga utgångspunkten.

I församlingarna i Borgå stift finns det ännu över hundra smågrupper som stöder missionsarbete. Tillsammans engagerar de tusentals personer. Dessa grupper jobbar ofta i det tysta, år efter år, men deras ekonomiska insats är ovärderlig. I varje nummer av tidningen Mission lyfter vi fram en person eller en grupp som arbetar med mission i Borgå stift. Denna gång har vi intervjuat missionssekreterare Martin Sandberg i Vasa.

Som anställd vid en missionsorganisation samtalar jag ofta med människor som är djupt oroade över att de gamla missionsvännerna går bort och att syföreningar försvinner i brist på nya medlemmar. Tyvärr är detta ett faktum och vi kommer knappast att hitta ett sätt att ersätta den stora missionsinsats som den äldre generationen stått för. Samtidigt finns det också idag många såväl yngre som äldre som brinner för evangeliets spridning och en rättvisare fördelning av världens resurser. Missionsglöden tar sig bara andra uttryck numera. De stressiga åren med småbarn och jobb samt det hetsiga tempot i dagens arbets- och studieliv gör att det för många inte är möjligt att förbinda sig till en regelbunden verksamhet varje vecka. Men missionsintresset har inte dött. Många ställer gärna upp för enskilda mindre eller större projekt. En del stöder missionen hemifrån på olika sätt. Andra har hittat tid att träffas i mindre "kara"-, kvinno- eller familjegrupper varannan vecka, en gång i månaden eller mera sällan. Uppfinningsrikedomen är stor när det gäller att hitta sätt att arbeta för missionen.

Finska Missionssällskapet ser sig som en kanal för de lutherska församlingarnas mission. Sällskapet är helt beroende av församlingarna och deras medlemmar vad gäller ekonomiskt stöd, personalresurser, förbön och frivilligt arbete. Nu är det åter dags för församlingarna att använda sin möjlighet att påverka Finska Missionssällskapets verksamhet och inriktning. Sällskapets årsmöte hålls den 11 juni i Björneborg och till det har alla de lutherska församlingarna fått en kallelse att sända sin representant. Vi hoppas att din församling är med och påverkar!

Marika Björkgren-Thylin

*Lovsjung Herren för hans väldiga gärningar,
gör dem kända över hela jorden!*

Jes. 12:22

>> **Förskolklasserna överträffar förväntningarna i Senegal**

Bara 60 procent av barnen i Senegal har möjlighet att gå i skola, trots att allmän läroplikt råder i landet. Omkring 65 procent av den vuxna befolkningen har inte gått i skola och bara 40 procent av de vuxna kan läsa och skriva.

Åren 2010-2015 driver Senegals lutherska kyrka och Finska Missionssällskapet projektet Rätt till utbildning på sitt modersmål för personer som talar de nationella språken serere, pular och wolof. Förskoleundervisning, läskunnighetsarbete bland vuxna och materialproduktion förbättrar minoritetsspråkens ställning.

– Särskilt förskolarbetet uppvisar redan lovande resultat och förskolklassernas popularitet har överträffat alla förväntningar, säger Edouard Ndong, projektkoordinator vid Senegals lutherska kyrka.

Många elever har svårt att klara sig i de franskspråkiga skolorna. Om barnen får lära sig läsa och skriva på sitt eget modersmål i förskolorna förbättras också deras skolframgång. Kvinnor och funktionshindrade får utbildning tack vare projektet. Målet är att stärka respekten för och behärsknigen av det egna språket och kulturen, så att barn och vuxna ska utvecklas till aktiva medborgare. Kyrkan i Senegal verkar på serere, pular och wolof. Projektet stöds av Finlands utrikesministerium.

Förskolans lägsta klass i byn Ngayakhème tillsammans med lärarinnan Marie Dieng. Foto: Marika Björkgren-Thylin.

>> **Ulla Nenonen återvände efter 50 år i Namibia**

Ulla Nenonen har återvänt till Finland efter 50 års arbete i Namibia. Hon uppmärksammades med en välkomstfest den 26 mars vid Finska Missionssällskapet i Helsingfors. Nenonen arbetade i Finska Missionssällskapets tjänst i 33 år. Som pensionär arbetade hon med ett bibelöversättningsprojekt på dhimba i Opuwo i 17 år.

Bland annat Eeva Ahtisaari deltog i festligheterna och ambassadör Kirsti Lintonen höll ett tacktal, där hon beskrev hur outtröttligt Nenonen stött fredsprocessen i landet. "När Namibia hade blivit självständigt år 1990 åkte jag ut som Finlands ambassadör. När jag anlände mötte jag genast soldater i Windhoek som berättade om en finländsk kvinna som målmedvetet stött diplomaternas arbete: Ulla Nenonen. Kyrkan förkunnade fredens budskap i Namibia", säger Lintonen.

Nenonen säger att stödet från församlingarna har hjälpt henne att orka de senaste åren.

"Jag har ofta förundrats över hur lilla jag har fått vara med om så mycket stort, och tjäna Herren. När jag ser tillbaka på åren som gått förundras jag ofta över hur tron bar de som sändes till Namibia. Förbönen och det ovillkorliga stödet från församlingarna har betydligt örhört mycket för mig. Jag skulle inte ha orkat alla de här åren med översättningsarbetet utan alla förböner, paket och hälsningar från församlingarna, som orkat stöda mig genom trofast förbön".

Nenonen föddes 1933 i Lovisa och tog examen i teologi vid Helsingfors universitet 1960. När hon skulle gå i pension 1993

blev hon ombedd att hjälpa till med att översätta Nya testamentet till dhimba. Hon inledde uppdraget 1994. Nenonen poängtegar att den evangelisk-lutherska kyrkan i Namibia också fortsättningsvis behöver ekonomiskt stöd från Finland.

Tarja Halonen bekantade sig med sällskapets verksamhet

Republikens president Tarja Halonen och doktor Pentti Arajärvi besökte Namibia och Sydafrika den 21-25 februari 2011. I Namibia bekantade sig presidenten med Finska Missionssällskapets anrika sjukhus och skola i Ondangwa.

Finland och Namibia har genom historien haft täta och nära relationer. Finska Missionssällskapet skickade missionärer till norra Namibia första gången år 1868. Idag verkar Finska Missionssällskapet i samarbete med Namibias evangelisk-lutherska kyrka. Missionsläkare Selma Rainio var med och grundade sjukhuset för hundra år sedan.

Idag ansvarar Namibias lutherska kyrka för sjukhuset i Onandjokwe, som repareras med anledning av jubileet.

Ulla Nenonen tillsammans med president Tarja Halonen i Namibia i februari 2011. Under statsbesökets sista dag besökte president Halonen staden Ondangwa i norra Namibia och Finska Missionssällskapets nyrenoverade sjukhus Onandjokwe. Foto: Ari Koivulahti.

Familjeporträtt vid ondongakungens hov under Halonens statsbesök. Från vänster: prinsessa Esther Elifas-Wilheikki, säkerhetsminister Nangolo Mbumba, president Tarja Halonen, kung Immanuel Elifas och drottning Secilia Elifas, samt kungaparets andra dotter Victoria Elifas-Shambo i bakgrunden. Foto: Ari Koivulahti

>> **Katastrofhjälp till Colombia och Tanzania**

Finska Missionssällskapet har sänt 50 000 euro till Colombia för att stöda personer som drabbats av en svår översvämning, förorsakad av väderfenomenet La Niña. Colombia har drabbats av de värsta översvämningarna på 60 år. Över två miljoner människor har berörts av katastrofen och 300 000 byggnader har skadats. De kraftiga regnen har förstört hundratals vägar.

Katastrofhjälp har också sänts till Tanzania, där tusentals människor blivit hemlösa efter en kraftig explosion i ett ammunitionslager i närheten av Dar es Salaam. 32 människor dog i olyckshändelsen. Finska Missionssällskapets samarbetspart Tanganyika Christian Refugee Service (TCRS) distribuerar vatten, mat och andra förnödenheter samt ger stöd till de drabbade. Sällskapet stöder arbetet med 20 000 euro.

En milstolpe nådd - Markusevangeliet färdigt

Riikka-Maria och Tomas har varit med och skapat ett helt nytt skriftspråk för att kunna ge ut Markusevangeliet på tiang. Foto: Joanna Lindén

Riikka-Maria och Tomas är strålande glada när de berättar om Markusevangeliet som nu är granskat, godkänt och tryckt på tiangspråket. Uppdraget i Papua Nya Guinea är fullbordat och paret förbereder sig på en ny arbetsperiod i Bangkok tillsammans med sonen Matias, 3 år.

– Vi arbetade sju dagar i veckan de sista sex månaderna för att bli klara med översättningsprojektet. Men nu är cirkeln sluten efter åtta år i Papua Nya Guinea, säger Tomas och Riikka-Maria Kolkka, nyligen hemkomna till Helsingfors.

Dagen före Markusevangeliets invigningsfest i staden Kavieng på ön Nya Irland inträffade den kraftiga jordbävningen i Japan.

– Vi förberedde oss på evakuering eftersom Kavieng, där vi befann oss, var helt oskyddad mot en eventuell tsunami. Vi var i kontakt med Finska Missionssällskapet flera gånger. Tack och lov påverkades inte området där vi befann oss. Men ett sjukhus längre bort förstördes delvis av vattenmassorna som välde in, säger Riikka-Maria.

Trots kraftiga åskväder natten före invigningen gick allt väl.

– Det var ett högtidligt tillfälle med procession ledd av biskop Salot Taran, från United Church i Papua Nya Guinea. Markusevangeliet fick mycket uppmärksamhet eftersom festen hölls i staden, säger Tomas.

Vardagslivet i Papua Nya Guinea har det senaste året kretsat kring det intensiva översättningsarbetet.

– Vi har samtidigt ”gjort oss onödiga”. Nu klarar de lokala översättarna av att på egen hand fortsätta arbetet. De kan göra räöversättningen självständigt på ön och sedan kan de få exegetiskt konsult hjälp av SIL i Kavieng. Flera av våra medarbetare från den lokala språkgemenskapen känner sig manade och har redan fått en översättarutbildning, säger Tomas.

Det tiangspråkiga Markusevangeliet godkändes vid konsultkontrolleringen i december 2010. Evangeliet gick i tryck tillsammans med en ny psalmbok på tiang i slutet av januari.

– Vi gjorde en sista kraftansträng-

Fakta: Papua Nya Guinea

- 37 procent av landets 6,1 miljoner invånare lever under existensminimum.
- Den evangelisk-lutherska kyrkan blev självständig 1975 och har närmare en miljon medlemmar.
- 1997 fick alla landets 830 språk officiell status.
- Skolväsendet strävar efter att ge undervisning på barnens modersmål i förskolan och de två första åren i lågstadiet. Övergången till engelska sker gradvis.
- Den samkristliga, internationella bibelöversättnings- och språkforskningsorganisationen Summer Institute of Linguistics (SIL), som började verka i landet 1956, har varit engagerad i över 200 bibelöversättningsprojekt. Organisationen representeras av Wycliffe Bibelöversättarna r.f. i Finland. Hittills har Nya testamentet utkommit på 170 olika språk i Papua Nya Guinea.

ning före julen tillsammans med våra medöversättare: vi sjöng, granskade, bearbetade, översatte, övervägde samt gick än en gång genom alla de psalmer som skulle vara med i den nya tiangspråkiga psalmboken. Dagen före julaf-ton blev arbetet äntligen färdigt – den omarbetade psalmboken innehåller sammanlagt 110 tiangspråkiga psalmer samt några andliga sånger.

Beskydd på havet

Efter att sonen Matias föddes flyttade familjen bort från den lilla djungelön Djaul i Nya Irlands övärld i Stilla havet, för att bosätta sig vid SIL:s regionala centrum i staden Kavieng och vid SIL:s missionscentrum i Ukarumpa på höglandet. På Djaul vistades de under åren 2004-2009 när läskunnighetsarbetet och bibelöversättningen pågick som intensivast.

– Vi har varit beskyddade genom förbön. I de flesta fall när vi tog båten över till Djaul lugnade sjögången sig trots att det kanske hade varit stormigt i flera dagar. Vi har heller aldrig blivit överfallna av sjörövare, säger Riikka-Maria.

Riikka-Maria säger att Papua Nya

Guinea tyvärr inte är något tryggt land att bo i nuförtiden.

– Vardagen har ofta varit krävande och otrygg, eftersom det politiska läget är instabilt och brottsligheten hela tiden ökat. Eftersom det var så besvärligt och farligt att röra sig i landet, förorsakade våra ständiga arbetsresor mycket stress. Ibland om kvällarna kände vi oss instängda och isolerade. Det var också svårt med alla oro och osäkerhet ibland. Nu ser vi fram emot en tryggare tillvaro för vår son Matias i Thailand, säger Riikka-Maria och Tomas.

Trots det finns det fridfullare områden där kyrkorna har varit med och skapat stabilitet.

– Den lugna ön Djaul är ett gott exempel på hur de lokala kyrkorna kan arbeta för försoning och säkerhet i Papua Nya Guinea, säger Riikka-Maria.

Evangelisationsarbete i Thailand

År 2012 kommer familjen att bosätta sig i Thailand för att arbeta inom den evangelisk-lutherska kyrkan. Efter ett och ett halvt års språkstudier i thai ska Riikka-Maria arbeta som musik- och pianolärare vid det teologiska utbildningscentret, Luther Seminary, i Bang-

kok. Tomas kommer att arbeta med bibelundervisning samt språk- och läskunnighetsarbete bland Lua-folket.

– Det har inte varit lätt att fatta sådana här stora beslut, även om vi de senaste åren har vetat att vi inte kommer att stanna 20 år i Papua Nya Guinea. Trots allt har vi ändå kunnat uppleva Guds ledning under de senaste månaderna.

Riikka-Maria säger att de flesta människor de mött i Papua Nya Guinea sagt sig vara kristna.

– Människorna där har lätt för att tala om religion och tro. De flesta har hört om Jesus i Papua Nya Guinea. Nu har Gud berett en ny väg för oss, vi behövs i Thailand. I Asien finns det många som aldrig hört talas om Kristus, säger Riikka-Maria.

Årsskiftet har alltså innehållit stora beslut, förändringar och planer i familjen Kolkkas liv.

– Inbjudan från kyrkan i Thailand anlände på kvällen efter att översättningskonsulten hade godkänt den tiangspråkiga översättningen av Markus-evangeliet och sex års arbete äntligen hade blivit färdigt. Det uppmuntrade oss mitt i alla avsked.

Riikka-Maria Kolkka säger att människorna får uppmuntran och livsglädje genom psalmerna, sjungna på eget modersmål. Foto: FMS.

Riikka-Maria, Tomas och Matias Kolkka i Ukarumpa. Foto: privat.

I mitten av mars invigdes Markusevangeliet och den nya psalmboken på tiangspråket i staden Kavieng på ön Nya Irland. Foto: FMS.

”Aldrig mer betydelselösa ord” – ny psalmbok på Tiang

Riikka-Maria Kolkka säger att människorna får uppmuntran och livsglädje genom psalmerna, sjungna på eget modersmål.

– Papua Nya Guinea är ett unikt land i världen. Landets sex miljoner invånare talar över 830 olika språk. Ett av dem är tiang, som talas på ön Djaul nära ekvatorn. De som talar tiang värdesätter traditionella melanesiska värden över allt annat i livet: harmoni och samhörighet mellan människor samt respekt för auktoriteter och ledare”, säger Riikka-Maria.

Än i denna dag överförs all kunskap muntligt från en generation till en annan på ön Djaul – genom historier, berättelser, undervisning och sånger. Då de första missionärerna kom till ön på 1920-talet, var det lätt för de ti-

angtalande att lära sig alla de 444 psalmerna i psalmboken utantill på tolai, ett språk som var helt främmande för dem. Psalmboken översattes till tolai redan i slutet av 1800-talet.

– Det spelade ingen roll för kyrkofolket att de inte förstod någonting av budskapet och innehållet i psalmerna och sångerna: huvudsaken var att sångernas melodi och harmoni lät bra och att man samtidigt behagade Gud genom sången, liksom även öns andar.

Trots att psalmerna under årens lopp har blivit öborna kära, förstår allt färre invånare på Djaul det främmande språket tolai.

– Eftersom själva psalmtextern har ett djupt innehåll, har vi upplevt arbetet med att översätta psalmerna som en viktig del av bibelöversättnings-

och läskunnighetsarbetet bland de tiangtalande. Nu förstår de psalmernas betydelse. Människorna har börjat använda tiang i gudstjänsterna, lärt sig läsa och engagerat nya människor i kyrkans verksamhet. Vissa har till och med vågat tillämpa sin egen folkmusik i de andliga sångerna.

Text: Riikka-Maria Kolkka/
Joanna Lindén

Riikka-Maria och Tomas stöds av Matteus och Ingå församlingar i Borgå stift. Riikka-Maria och Tomas kommer att vistas nio månader i Finland innan de reser ut till nästa missionsuppdrag i Bangkok i januari 2012.

Tiangspråkiga översättare. Från vänster Shirley Lomba, Grace Lomba, Ephraim Lomba, Bill Apelis, Philip Bartsaka, Gillian Sambau och Golden Bart, tillsammans med paret Kolkka.

Riikka-Maria Kolkka räcker över psalmböckerna och Markusevangeliet till huvudöversättarna och byledarna Grace (på bilden) och Ephraim Lomba. Foto: FMS.

Studieresa till Keltto och S:t Petersburg 6-9 oktober 2011

Inspirationsdagarna i mission och internationell diakoni 2011 närmar sig! I år ordnas de i form av en studieresa till S:t Petersburg och Keltto och Ingermanlands lutherska kyrka. Syftet med inspirationsdagarna är att lyfta fram aktuella frågor inom de organisationer som arbetar med mission och internationell diakoni i Svenskfinland, samt inspirera till församlingsaktivitet. Välkommen med!

Mera information: www.mission.fi/utbildning, eller Marika Björkgren-Thylin, marika.bjorkgren-thylin@mission.fi, tfn. 09-1297265.

S:t Maria kyrka i hjärtat av S:t Petersburg hade 20 000 medlemmar på 1800-talet. Under Sovjettiden var kyrkan ett naturcentrum. Nu är den vackert renoverad i sin fulla prakt.

Studieresa till Tanzania hösten 2012

För dig som arbetar med barn och ungdomar

En studieresa till Tanzanias evangelisk-lutherska kyrka och norra Tanzania ordnas hösten 2012, veckorna 45-46. Resan riktar sig till personer som arbetar med barn och ungdomar. Resenärerna träffas både före och efter resan under två närstudiedagar vid Finska Missionssällskapet 25.9.2012 och 5.2.2013. Under resan kan deltagarna bekanta sig med församlingar, daghem och skolor. En utbildningsdag där deltagarna utbyter erfarenheter med sina tanzanianska kolleger ordnas också.

Studiehelheten inklusive resan kostar cirka 2500 euro. Arrangörer: Finska Missionssällskapet i samarbete med Lapsityön Keskus och Suomen Poikien ja Tyttöjen Keskus. För mera information kontakta Tiina Rankila vid Finska Missionssällskapet, Tammerfors stift: tiina.rankila@mission.fi, tfn. 0400-426140, eller Carre Lönnqvist: carre.lonnqvist@mission.fi, tfn. 040-9022815.

Markku Laine,
direktör för inrikesavdelningen
vid Finska Missionssällskapet

UPPSÖKANDE ARBETE – MER ÄN VI TROR

DIREKTÖRENS HÖRNA

Vi vandrar längs en dammig bergsstig i västra Nepal. Solen strålar från en klar himmel. Jag förundras över de vackra bergslandskapen och de djupa, gröna dalarna. Under en vilopaus färdas en lokal, något annorlunda ambulans förbi oss – en man transporteras till närmaste sjukhus på en bår gjord av två käppar med klädesplagg utspända mellan sig. Vid tiden för min Nepalresa på 1990-talet betjänade missionssjukhuset patienter på flera timmars gångavstånd. Förhållandena var enkla, men vården professionell. Den kristna diakonin nådde tusentals människor. Sjukhusets tjänster uppskattades och de fattiga fick gratis vård.

I en närliggande by var ett utvecklingsprojekt i full gång. Byborna hade fått ge uttryck för sina önskemål och förhoppningar och deras planer förverkligades nu med gemensamma insatser. De fick lära sig många nya färdigheter, som att laga mångsidigare maträtter, förbättra sin hygien samt läsa och skriva. Byn utvecklades, träd planterades och vattenrör drogs. Invånarna fick rent vatten från bergen. Finska Missionssällskapet stod för materialkostnaderna men byborna själva arbetade sida vid sida i flera månader för att förverkliga sina planer.

Vi besökte också en skola där eleverna fick stöd av Finska Missionssällskapets finländska faddrar. Fadderbarnen hade lärt känna sina faddrar genom brevväxling och båda parterna upplevde att de fick nya perspektiv på tillvaron. Faddrarna bad för sina fadderbarn och gav dem ekonomiskt stöd. En del fadderbarn var kristna, men majoriteten tillhörde andra religioner. De visste att deras faddrar bodde i länder där kristendomen är majoritetsreligion. Faddrarna upplevde att de kunde vara med och påverka de ungas framtid.

Vi deltog i en gudstjänst i en lokal församling. Det hade samlats så många människor att sittplatserna på golvet inte räckte till. Det fanns många nya besökare i gudstjänsten, personer som hade blivit inbjudna av församlingsmedlemmar och nu nyfiket kom för att se vad en gudstjänst riktigt gick ut på. Sångerna ackompanjerades av kraftigt ljudande instrument, deltagarna klappade takten, sången var mäktig och medryckande. Församlingens ledare höll en grundlig predikan, som innehöll både undervisning om den kristna läran och kallelse till omvändelse. Församlingens medlemsantal ökade ständigt.

I bibelskolan träffade vi kristna från hela landet som studerade Bibeln och den kristna trons grunder i mycket anspråkslöst utrustade lokaler. De hade fått en kallelse från Gud att verka som medhjälpare eller evangelister i sina församlingar. Inlärningsmotivationen var hög, eftersom deras baskunskap om kristendomen var knapp. Varje student visade engagemang för sin tro och kärlek till Kristus. De förberedde sig för uppsökande arbete: att föra ut evangeliet till de nepaleser, som ännu inte hade hört något om Kristus.

Efter alla mina upplevelser i Nepal insåg jag att alla dessa arbetsformer är olika uttryck för vårt gemensamma missionsuppdrag. Mission är att sprida Guds kärlek i ord och handling. Detta sker på många olika sätt: genom sjukvård, byutveckling, fadderarbete, förkunnelse och undervisning.

Martin Sandberg i full fart på Möjligheternas torg. Här demonstrerar han en populär lek i Afrika: att "köra" med cykelhjul och pinne. Foto: Johan Hagstöm.

Det finns två heltidsanställda missionssekreterare i Borgå stift, en i Vasa svenska församling och en i Borgå svenska domkyrkoförsamling.

Martin Sandberg, född 1975 i Kenya, är utbildad klasslärare och har tidigare undervisat i Vasa övningskola 1999-2002. Han verkade som missionär i Kenya via Svenska lutherska evangelieföreningen 2002-2006.

"Människor är beredda att hjälpa"

Martin Sandberg är sedan fyra år tillbaka missionssekreterare i Vasa svenska församling. "Mission handlar om att försöka möta hela människans behov, både materiella och andliga", säger Sandberg, som vill involvera nya människor i missionen, på ett sätt som inspirerar var och en.

Vad ingår i dina uppgifter som missionssekreterare?

– Just nu besöker jag skriftskolorna och berättar om mission, allt från Jesus och Paulus till vad mission i dagens läge innebär. Jag håller också på och postar info till missionsringen. Utskicket, som skickas ut fyra gånger i året, informerar om kommande missionsevenemang och aktuella ämnen som missionärerna lyft fram i sina brev samt en del ekonomisk redovisning.

Sandberg hinner också med en hel del pappersarbete: redovisning, budgetter och planeringsarbete. Arbetet är mångsidigt - Sandberg får ofta ta emot stickade filtar, frimärken och gamla julkort som ska skickas vidare till olika organisationer.

Vilken typ av evenemang ordnar du?

– Just nu planerar jag missionskretsarnas vårutfärd. Jag brukar också besöka skolor och pensionärsgrupper, ungdomssamlingar och andra grupper. Dessutom ordnar vi missionsluncher

vår och höst. Varje termin ordnar vi en missionskväll där vi lyfter fram ett eller flera av de missionsprojekt som församlingen stöder. Vi deltar också på Möjligheternas torg, ett mångkulturellt evenemang i Vasa.

Är det här ett roligt jobb?

– Definitivt! Det är väldigt omväxlande. Man får hålla missionen framme i alla möjliga sammanhang. Det är viktigt att missionen utgör en central del av församlingens verksamhet. Det får inte bli så att missionen blir en skild gruppering inom församlingen. Jag tycker också det är viktigt att församlingen syns ute i samhället.

Hur kommer ni i kontakt med nya människor?

– Vi är med på ett hörn i Ulandsföreningen i Vasa och via den kommer vi i kontakt med många nya människor utanför församlingen. Dessutom är det roligt att hjälpa människor att hitta sin egen plats i missionen. Missionsarbete kan innebära många saker: dels att samla pengar för att stöda arbetet i något u-land, dels att själv vara missionär här hemma, en uppgift vi alla är kallade till.

Vilka utmaningar står missionsarbetet inför i din församling?

– Vi har idag många äldre som va-

rit mycket aktiva i missionskretsarna under många år. Sedan har vi också många yngre som visar ett stort intresse för andra kulturer. Vilken typ av verksamhet och uppgifter som intresserar de yngre känns som en viktig fråga just nu. Överlag upplever jag att mission är inne. Äldre känner sig manade att fortsätta sitt trogna stödande, yngre äventyrslystna vill ut i världen på praktik eller som missionärer.

Vill du utveckla ditt arbete på något sätt?

– Jag önskar det skulle finnas mer tid att satsa på skolorna. Vissa av eleverna kan sucka högt då de hör att man kommer för att prata om mission, men då lektionen är slut, tycker de att det varit intressant.

Vad motiverar dig?

– Mission handlar om att försöka möta hela människans behov, både materiella och andliga. Jag vill gärna missionera samtidigt som jag berättar om missionsarbetet. Jag upplever också att människor verkligen är beredda att hjälpa andra i nöd. Min förhoppning är att vi ska kunna ge människor som vill hjälpa möjlighet att agera.

Text: Britt-Helen Lindman

Maija Haikola

Ett varmt GRATTIS till alla våra jubilarer som fyller jämna år i år - ingen nämnd men ej heller glömd. Må vår Herres varma händer omsluta er alla och ge er av sin rika välsignelse.
Smedsby missionssyfoering i Korsholm

Kom ihåg dina vänner på bemarkelsedagen eller hedra de bortgångnas minne genom en gåva till Paulinum prästseminarium i Namibia. Den valbara summan betalas till Maja Haikolas minnesfond, Sampo 800014-161130, IBAN: FI38 8000 1400 1611 30, BIC: DABAFIHH. Skriv MAJA i meddelanderutan.

Vill du få hälsningen publicerad i Mission, kontakta Finska Missionssällskapet svenska sektion, tfn 09-1297 282. Hälsningar till följande nummer av Mission, som utkommer i september, skall vara redaktionen till handa senast den 15 augusti 2011.

ÅRSMÖTESKALLELSE

Plats Käppärän koulu
Käppärätie 3, Björneborg

Tid 11.6.2011 kl. 9.00

Granskning av fullmakter sker kl. 8.00 - 9.00 på mötesplatsen.

Vid årsmötet behandlas följande ärenden:

1. val av ordförande, sekreterare, två protokolljusterare och rösträknare
2. konstaterande av mötets lagenlighet och beslutförhet
3. presentation av bokslutet och revisionsberättelsen
4. fastställande av bokslutet och beslut om ansvarsfrihet
5. fastställande av medlemsavgift
6. val av styrelsemedlemmar i stället för dem som står i tur att avgå
7. tillsättande av kommitté för beredning av val av styrelsemedlemmar år 2012
8. val av två revisorer och två revisorssuppleanter
9. ändring av stadgarna: andra behandlingen av ändringen
10. aktualitetsdiskussion
11. övriga av styrelsen anförda ärenden

Styrelsen 1.2.2011

Finska Missionssällskapet

Silja Lahti

Etiopienmissionär, för tillfället i resetjänst vid svenska sektionen

Amhariska verb och överflöd

KRÖNIKA

När man förbereder sig för sin första utlandsresa i egenskap av missionär, får man allehanda råd. Många kan placeras under rubriken "kulturell anpassning".

Bland de mest träffande råden jag fått finns en oroväckande men befriande anmärkning: "Du kommer att känna dig som ett barn som lär sig många saker från början". Att bli som ett barn igen, det lät som en bonus (tänkte en nybliven missionär). Jovisst, det skulle ta tid att lära sig det nya språket. Men denna anmärkning gällde även mycket annat - till exempel bilkörning!

Meningen var, att jag skulle gå en intensiv introduktion till det amhariska språket i Etiopiens huvudstad, innan "resan ut till vischan". Dag ut och dag in blev jag påmind: "koncentrera dig på språket, allt annat kommer senare".

Men det är nog inte så enkelt att repetera amhariska verb eller främmande alfabet när man gör ett försök att lära sig köra en stor och tung fyrhjulsdriven bil i en miljonstad - där varken kartor eller gatunamn eller ordentliga trafikregler existerar. I all hemlighet ändrade jag min utmaning till följande: "koncentrera dig på bilkörningen, allt annat kommer senare". Nog fick jag dåligt samvete att så enväldigt ha förflyttat inlärningsprocessen till ett annat område, men bestämde mig att tränga undan de anklagande inre rösterna (för en död missionär är ingen bra missionär, eller hur?) samtidigt som jag med några enligt min mening listiga åtgärder försökte hålla skenet uppe: när jag träffade chefen satte jag igång en ivrig diskussion innehållande particip perfekt i en bisats.

Trots mitt ensidiga avvikande från den överenskomna planen välsignade Gud mig med sin hjälp, om jag var uppmärksam nog att märka den. När jag till exempel försökte ta mig ut från en extra trång parkeringsplats, skickade Han hjälp i form av en funktionshindrad man, som flyttade sig fram med hjälp av en rullbräda. Mannen signalerade så att jag kunde backa ut. Den gången lärde jag mig att alltid vara noga uppmärksam inför Guds ledning.

Också på bensinmacken upplevde jag Guds kärlek på ett underbart roligt sätt: mannen fyllde först tanken så att bensinen flödade över, sedan tog han ett kraftigt tag i bilen och skakade den våldsamt, så att det skapades mera utrymme i tanken så att han kunde fylla på mera bensin. Till slut forsade den skummande bensinen till marken. Detta var som taget ur Lukasevangeliet, ett gott mått enligt Herren: "Ge, så skall ni få. Ett gott mått, packat, skakat och rågat skall ni få i er mantel. Med det mått som ni mäter med skall det mätas upp åt er."

När Jesus i tideräkningens början kom till jorden, anpassade Han sig frivilligt till en kultur, som var rätt så annorlunda än den Han vant sig vid i himlen. Men vice versa är Han kapabel att utrusta oss för att kunna möta det himmelska redan på jorden; för att kunna bli som barn inför det gudomliga; Han har blivit "den kulturella vägvisaren" för oss mellan himmel och jord. Och Han är den enda i sitt slag; utan Honom kommer vi aldrig att hitta till himlen. Tack för att du alltid visar oss vägen, Jesus!

Humanitär hjälp – ovärderligt stöd i katastrofsituationer

Kan du föreställa dig hur det skulle vara om en översvämning bredde ut sig på en femtedel av Finlands yta, från Hangö till Uleåborgs län? I juli 2010 vändes världens blickar mot Pakistan, där 20 procent av landet var täckt av vatten.

Finska Missionssällskapet agerade snabbt tillsammans med den Pakistanska kyrkans personal. Nödhjälp i form av mat, filtar och förnödenheter nådde de som drabbats värst av översvämningarna. Nödhjälpen riktades speciellt till minoritetsgrupper, kristna och hinduer, men också muslimer som inte nåtts av annan nödhjälp. Nu väntar återuppbyggnadsarbetet, som kommer att ta flera år.

– Tack vare finländarnas stora generositet lyckades vi samla in en halv miljon euro till Finska Missionssällskapets katastroffond på en mycket kort tid. Det här visar att finländarna är beredda att hjälpa och visa solidaritet när det inträffar naturkatastrofer, säger Timo Frilander, koordinator för katastrofarbetet.

När en katastrof inträffar agerar Finska Missionssällskapet i samarbete med sina

lokala nätverk. Det här är det effektivaste sättet att kanalisera nödhjälp i humanitära kriser.

– Dessutom stannar expertisen och specialkunskaperna kvar i landet när de utländska katastrofarbetarna åker hem, säger Frilander.

Nödhjälp världen över

Under år 2010 inträffade flera andra humanitära kriser i sällskapets samarbetsländer. I Malawi, Mauretanien och Etiopien led människor av hungersnöd, i Kina blev över 100 000 hemlösa på grund av en jordbävning och i Nepal förstördes över 300 människors hem i en eldsvåda.

De senaste månaderna har finländarna följt med japanernas återuppbyggnadsarbete efter den förödande jordbävningen i mars.

– På grund av klimatförändringar är världen troligen allt mer utsatt för naturkatastrofer i framtiden, säger Frilander.

Fonden behöver påfyllning

Finska Missionssällskapet riktar ett

varmt tack till alla som deltog i katastrofinsamlingarna år 2010. Årets sommarinsamling samlar nya medel till katastroffonden, så att vi har beredskap att hjälpa snabbt då nya katastrofer inträffar.

– Både de katastrofer som får mycket synlighet i pressen och de som lämnas utanför media kräver vår uppmärksamhet och vår hjälp, säger Frilander.

Anni Suhonen delade ut förnödenheter i Peshawar. Foto: Timo Frilander.

Katastrofarbetet år 2010:

FLYKTINGSTÖD TILL MALAWI

40 000 euro till Malawis lutherska kyrka för mathjälp till flyktingar. De häftiga stormarna som drabbade södra Chikwaw åren 2008 och 2009 tvingade människor att fly sina hem. 400 familjer, som bor i tillfälliga flyktingläger, kommer att få hjälp att hitta nya hem på trygga områden.

ÅTERUPPBYGGNAD I NEPAL

60 000 euro till återuppbyggnaden av den eldhärjade byn Badarjhula i länet Chitwan. Branden förstörde över 300 människors hem i april 2010. Missionssällskapet hjälpte sin lokala samarbetspart, Samaritan Uplift Service, med leverans av nödhjälp och återuppbyggnadsarbete. En krisplan för förebyggande av katastrofer uppgjordes.

NÖDHJÄLP EFTER JORDBÄVNING I KINA

50 000 euro för nödhjälp i provinsen Qingha efter jordbävningen i april. Cirka 2 000 människor miste livet, över 12 000 skadades och 100 000 blev hemlösa. Finska Missionssällskapets kinesiska samarbetspart, Amity Foundation, levererade katastrofhjälp: mat, rent vatten, hygienartiklar, filter, kläder och skyddsmaterial. Hjälpen nådde 15 000 utsatta människor.

KATASTROFHJÄLP I PAKISTAN

100 000 euro för direkt nödhjälp, återuppbyggnad och utveckling av näringslivet i de drabbade områdena. De stora översvämningarna i juli 2010 var de värsta i Pakistan på 80 år. Översvämningarna drabbade över 20 miljoner människor och fyra miljoner människor blev hemlösa. Pakistans kyrka fick stöd för att förmedla skydd, mat, rent vatten, mediciner och hygienartiklar till de drabbade. Resten av de insamlade medlen kanaliseras inkommande år.

ÅTERHÄMTNING I MAURETANIE

50 000 euro till återuppbyggnadsarbetet efter översvämningar i Mauretanien 2009. Hjälpen gick fram via Lutherska världsförbundet och riktades i första hand till de svagare befolkningsgrupperna, som inte nåtts av annan katastrofhjälp. Undernäringen var alarmerande hög och det rådde stor brist på dricks- och bruksvatten, särskilt i de torra regionerna som hör till Sahel-området.

KAMP MOT HUNGERSNÖD I ETIOPIEN

98 000 euro till Mekane Yesuskyrkan i Etiopien, för bekämpning av hungersnöd i Sirinka-området. Cirka

6 000 familjer fick hjälp i form av frön, jordbruksredskap och dragdjur. Sällskapet satsade också på katastrofberedskap och utveckling av hygien på området.

Text: Timo Frilander/Joanna Lindén

En lång tid av återuppbyggnadsarbete och rehabilitering väntar i Pakistan. Foto: Timo Frilander.

Stöd katastrofarbetet!

Sommarinsamlingen 2011 samlar medel till Finska Missionssällskapets katastroffond. Om du inte får Finska Missionssällskapets insamlingsbrev på posten, kan du ge en gåva via Sampo 800014-161130, IBAN: FI38 8000 1400 1611 30, BIC: DABAFIHH. Skriv HJÄLP i meddelanderutan. Ett stort tack för din gåva!

Finska Missionssällskapets katastrofarbete styrs av internationellt godkända normer och standarder för humanitär hjälp samt följer principerna om opartiskhet, jämlikhet och oavhängighet.

En hoppfull skördesång

Santalerna ger sig ut för att arbeta på fälten när morgonen ljusnar i Morang-länet. På lördagarna samlas de till gudstjänst i Santalkyrkan - deras fristad. Luki Hasda (till vänster), har lärt sig att försvara sina rättigheter i en kvinnogrupp. Anita Risiden (nere till höger) har förbättrat sin familjs hälsa tack vare en ny grönsaksodling.

Församlingen firar första advent i Laxmipur. Barnen och ungdomarna dansar och sjunger en skördesång på santali: "vi arbetar hårt, men Kristus hjälper oss".

– Vår kyrka är speciell: det här är de diskriminerades kyrka, säger pastor Joseph Soren, ledare för Nepals Norra evangelisk-lutherska kyrka (NNELC).

Kyrkan, som idag har drygt tusen medlemmar, stöds av Lutherska världsförbundet och Finska Missionssällskapet.

– Vi försvarar santalernas mänskligt värde. Vi arbetar för att de förtryckta rättigheter ska efterföljas i samhället. Vi ger dem både socialt stöd och hjälp att utveckla sina byar. Kyrkan enar det här hårt arbetande folket, här får de vila och sjunga på sitt eget språk, säger pastor Soren.

"Zohar!" På vägen ut från kyrkan bugar sig församlingsmedlemmarna för varandra i en traditionell hälsning. De cirkulerar i en ring och hälsar turvis på varandra.

– Det är så här vi tar emot och ger välsignelser och lyckönskningar. Våra traditioner är viktiga för oss santaler, säger tolvåriga Nilu Namita Soren innan hon går vidare.

Vi gäster mottas också med samma bugningar. Vid våra fötter placeras vattenkrus med nyplockade blommor. Blomsterkrans efter blomsterkrans sänks ned över våra huvuden, till slut hänger där 20 stycken.

Flickorna i kyrkkören står nu samlade ute på gårdsplanen intill kyrkan i Laxmipur, en liten landsbygdsort i länet Morang i sydöstra Nepal. De är klädda i gröna och blåa folkdräkter, skrattar och vinkar till varandra. Det är lördag och skördetider. Ut ur kyrkan strömmar familjer, ungdomar och äldre.

– Människorna berättar om sin tro för sina vänner och grannar. Budskapet om en nåderik Gud berör människorna som lever diskriminerade av kastsystemet, förklarar Soren.

I byarna i närheten av kyrkan bor det många kristna. Kyrkan organiserar utvecklingsarbetet på området, bland annat i samarbete med Samaritan Uplift

Pastor Joseph Soren, ledare för santalkyrkan, tjänar sitt uppehålle som jordbrukare.

Service, sällskapets samarbetspart. Både kristna, hinduer och animister deltar i projekten. Deltagarna får lära sig läsa och skriva, odla grönsaker, sköta om sin hygien och sin boskap. Speciellt kvinnorna får stöd genom kvinnooch sparlänegrupper. Yrkesutbildning har också ordnats. De kristna kyrkorna i Nepal fungerar som ett språkrör för de diskriminerade.

– Vi är utsatta här på området eftersom de orättvisa jordägandeförhållandena ofta skapar konflikter och vi förtrycks av de högre kasterna. Men nu märker vi hur vi gradvis får mera respekt, säger Natchan Marandi, medlem i en av kvinnogrupperna på området.

Kollekten bärs upp i santalernas traditionella ceremonikärl.

Indiska missionärer spred evangeliet

Den danska Santalmissionen grundades 1867 av dansken H.P. Børresen och norrmannen L.O. Skrefsrud. Som namnet antyder inleddes arbetet bland santalerna i Indien och resulterade i grundandet av The Northern Evangelical Lutheran Church (NELC). Nepals norra evangelisk-lutherska kyrka (NNFC) grundades år 1943 som ett resultat av det missionsarbetet som NELC drev på 1930-talet. NNFC har 10 församlingar och drygt tusen medlemmar. Kyrkan blev medlem i Lutherska världsförbundet 1 juli 2010.

Det finns drygt en miljon kristna i Nepal. United Mission to Nepal grundades 1954 efter att Nepal öppnats för omvärlden på 1950-talet. Finska Missionssällskapet har verkat i Nepal sedan 1978. I teorin råder det religionsfrihet i Nepal sedan 2008 då det hinduiska kungadömet störtades. Det finns omkring 7 miljoner santaler i Indien och Bangladesh. Santalerna har en unik kultur och skriftspråk och är ursprungligen animister. Santalerna bosatte sig i sydöstra Nepal i slutet av 1800-talet. Idag finns det cirka 45 000 santalerna på området. Etniska minoriteter är utsatta i Nepal eftersom de befinner sig lågt ner kastsystemet. Bara hälften kan läsa och skriva och en stor del av dem saknar identitetsbevis. Majoriteten saknar egen mark att bruka men försöker ändå försörja sig på jordbruk.

De kristna har tagit en aktiv roll i arbetet för fred och rättvisa. Maoisterna förde en väpnad kamp 1996-2006, med målet att uppnå en sekulär stat och jordreformer. Nepal utformar fortfarande sin nya grundlag. Doktor Kali Bahadur Rokaya, Kyrkans nationella råd i Nepal (NCCN), har fått de kristna ledarna i landet att inse att kyrkorna måste arbeta aktivt för de svaga i samhället. Både massmedia och politiker har lyssnat till kyrkans freds budskap i Nepal.

Nepal har 30 miljoner invånare, varav 80 procent är hinduer.

Utjämningen 2011 stöder utstötta och diskriminerade befolkningsgrupper i Nepal. Hjälpen når den lägsta kasten, etniska minoriteter och funktionshindrade.

Se årets Nepalfilmer: www.utjämning.fi/aktuellt

**Text och foto:
Joanna Lindén**

Etiopien – vardag i förändring

Första stegen på afrikansk mark! Jag stannar upp och känner efter. Jag befinner mig på flygfältets parkeringsplats. Natten är sammetmjuk och en aning svalare än jag tänkt. En svag doft av eukalyptusträd och rök från "utekök" fyller näsborrarna och jag anar ett fin-fint sanddamm i luften. Sanden är bekant från de egna missionärs-åren i Maracaibo, Venezuela.

Ato (herr) Kaasa Haile Mariam möter mig i ankomsthallen vid flygfältet i Addis Abeba. Han hälsar mig med ett vänligt "tervetuloo" och en varm kram. Kaasa har sett många finländare i sitt liv – han har länge fungerat som missionärernas "högra hand" och sköter många praktiska saker, allt från papper och tillstånd till bilservice.

Kaasa är en artig värd och dricker te med mig när vi anlänt till Finska Missionssällskapets gästhem i Mekanissa, fast klockan är över midnatt. Han pratar en utmärkt engelska vilket är

bra för min amhariska begränsar sig till ett enda ord: tack. Gästhemmet ligger nära Mekane Yesuskyrkans seminarium, med norska gästhemmet och missionärens hem som grannar. Kyrkans område är en lugn oas i miljonstaden "Addis", som rymmer lika mycket människor som hela Finlands befolkning.

Familjärt

Nu är jag då här, i Etiopien! Morgonen kom smygande. Jag låg mest och lyssnade på olika ljud den första natten. Någonstans nära firade ortodoxerna nattlig gudstjänst. Prästens liturgiska sång hördes men den var mjuk och störde egentligen inte. Hundarna skällde, kanske det fanns hyenor i närheten? Annars var det väldigt tyst i grannskapet.

Vid morgonmålet serveras jag rågbrodssemlor med ost och underbar hemlagad guavasylt. Dövskolan i Hosaina odlar råg och säljer mjöl till

missionärerna. Samtidigt träffar jag en del av de personer som under tre veckor ska vara min "missionsfamilj". Vid bordet sitter före detta Etiopienmissionären, numera pensionerade Kerttu Nygren, som har arbetat med prostituerade flickor i Hosaina och undervisat om hiv/aids. Regionkoordinator Kari Salonen, min reseguide Elisa Blomberg, teologistuderanden från Finland och en praktikant från preliminärutbildningen rymms också vid bordet.

Konsten att förstå

Jag har åkt till Etiopien i egenskap av Finska Missionssällskapets styrelsemedlem. Målet med resan är att om möjligt bättre förstå frågor som rör Etiopien och missionärernas liv där. Trots att jag har varit anställd av sällskapet i cirka 10 år och arbetat både i Colombia och Venezuela, vet jag mer än väl att jag inte har "sett hela världen" och inte förstår alla kulturer.

Tvärtom! Ändå är det vi i styrelsen som fattar de stora besluten som berör alla de missionärer vi sänder och kyrkor vi samarbetar med.

Det är mycket hälsosamt att besöka ett land med en så rik historia och ett starkt andligt arv sedan kristendomens tidigaste århundraden. Dessutom är jag beroende av att lyssna och lära mig av dem som vet bäst, etiopierna själva och missionärerna där.

Redan första dagen lär Enni Keski-Mäenpää mig hur man äter i Etiopien. Först tvättar man händerna eftersom maten äts för hand. Den högra handen närmare bestämt. Den dagliga födan består av injera (uttalas indjera). Injeran är som en stor plätt, lite grå till färgen och gjord på teff-mjöl.

Dövprästen stöder

Vid dövskolan i Hosaina steks cirka 400 injeraplättar varje dag för de 187 eleverna som bor på internatet. Jag har tidigare hört mycket gott om dövskolan och är glad att få bekanta mig med den. Eleverna får förutom normal skolgång också lära sig ett yrke eller två. Sömnad, trä- och metallslöjd eller frisör finns att välja mellan.

På väggen till ett av skolans hus finns det en text som är värd att begrundas: ”alla är handikappade på något sätt men ingen är oförmögen på alla sätt”. År 2010 prästvigdes den första döva prästen i Etiopien, samtidigt som Finland fick sin första dövspråk. Baheru Tameru har studerat till präst utan tolk. Han förlorade hörseln som ung men kan prata engelska, amhara och teckenspråk. Eleverna på dövskolan är väldigt glada över att ha en egen präst som förstår dem.

Starka, gästfria kvinnor

Ett av de projekt som Dessie stift avslutade 2010 är kvinnoprojektet i Sirinka. Kvinnorna (och deras män) har samlats för att berätta om hur det här projektet har förändrat deras vardag. Många ensamma har fått vänner bland de andra kvinnorna i trakten. De har lärt sig många saker som hjälper dem att förändra vardagen till det bättre för sina familjer.

Önskan om att kunna ge sina döttrar en bättre framtid och bättre hälsa

uttrycks av en kvinna, som hoppas att ”onda traditioner” som omskärelse och dess hälsovådliga konsekvenser kunde få ett slut. Omskärelse är inget man önskar en liten tös!

Små donationer viktiga

Om kvinnorna i Sirinka gör ett starkt intryck så gör även männen det när de vill visa upp sina getter och oxar som hjälper dem att få inkomster för familjen. En man berättar hur han hyr ut sin ox för jordbruk. En annan berättar om hur han fått fem getter och lovat att så snart getterna får killingar ge fem stycken till följande familj och på så sätt bli skuldfri. Det här systemet har hjälpt familjerna att klara sig undan hunger. Aldrig mer finns det orsak att ifrågasätta ”små bäckar av donationer”. De blir stora åar som förändrar mångas liv och ger dagligt bröd!

Näsdagen har jag närmast firat genom att köpa en röd näsa eller genom att ringa in till det direktsända programmet på tv. Nu får jag besöka Woldias center för barn som blivit föräldralösa på grund av aids. Näsdagens insamling åren 2010-11 går delvis till uppbyggnaden av detta center. Att se väggarna och taken på plats inger hopp för de kommande aktiviteterna vid centret. Ännu återstår mycket arbete, inredning och gårdsplan, men man är på god väg. Barnen deltar redan aktivt i det som kan göras.

Fadderarbetet värdefullt

En del av barnen har en förälder vid liv, någon lever med en äldre släkting och i vissa fall tar syskonen helt hand om sig själva. Vi besöker en 70 år gammal mormor som tar hand om sin sjuka syster och två barnbarn. Hon gråter när hon pratar om sin framtid och visar sina tomma handflator. ”Det är jag som är gammal och behöver hjälp men vem tar i så fall hand om dessa små?”

Om dessa barn inte får hjälp av ett fadderprogram har de och deras syskon väldigt små möjligheter att klara sig. De fattigaste hemmen består av ett litet rum med en säng eller två. Inget kök, ingen toalett, inget vatten. Jag blir grubblande över många

praktiska frågor och skäms över min egen bekvämlighet. Gud bevara dessa familjer.

Efter allt detta, tre veckor och många möten med människor jag aldrig glömmer tar jag avsked. Flyget för mig bekvämt hem via Khartoum, en annan del av Afrika som blivit bekant genom sudanesiska flyktingar i min hemstad.

Jag visste att det jag skulle få se och höra under resan skulle vara viktigt men jag var kanske inte beredd på att Etiopien skulle vara så vackert, fattigt och rikt på samma gång. Jag hoppas att jag har förändrats lite, att jag förstår bättre och har en större medkänsla med ett folk som konfronteras med stora utmaningar. Ett är säkert, de kristna i Etiopien, ortodoxer, katoliker och protestanter lever i en vardag som förändras. De behöver vårt ekonomiska stöd och förbön.

Gina Rivera är bosatt i Vasa och medlem i Finska Missionssällskapets styrelse. Hon åkte på en studieresa till Etiopien i februari 2011. Finska Missionssällskapet inledde arbetet i Etiopien 1968. Etiopien har idag 81,2 miljoner invånare, varav 60,8 procent är kristna.

Text och foto: Gina Rivera

Männen i Sirinka har kommit för att visa upp sina getter och oxar. Käpparna fungerar som herdestavar när djuren skall vallas och schasas undan bilarna på vägarna.

Framåt med utbildning och upplysning i Laos

I det kommunistiska Laos har några internationella kristna organisationer fått tillstånd att driva utvecklings-samarbete. Christian Reformed World Relief Committee, CRWRC, är en av de organisationer som utför ett holistiskt utvecklingsarbete bland ursprungsfolken i landet.

Det finns över 80 olika etniska grupper med egna språk i Laos. Trots det erbjuds det inte utbildning på minoritetsspråken. Det här betyder att de elever som inte kan det nationella Laosspråket vid skolstarten får svårt att komma igång med sina studier.

CRWRC utvecklar och testar läskunnighetsmaterial för vuxna, utformade för minoritetsfolkens behov. Organisationen bygger grundskolor i avlägsna trakter och hjälper till att utveckla nivån på undervisningen genom att utbilda lärare och utveckla undervisningsmaterial samt bibliotek. Läskunnighetskampanjer och påverkansarbete drivs tillsammans med statens undervisningsmyndigheter.

Skolbibliotek och nybyggen

Finska Missionssällskapets missionär Ari Vitikainen arbetar som rådgivare för organisationen. Han är expert på

utvecklingsfrågor gällande minoritetsfolkens utbildning.

– I länet Phongsal har vi startat ett läskunnighetsprojekt för unga och vuxna. Vi utbildar lärare och producerar läromedel som är anpassade för minoritetsbefolkningen. Dessutom följer vi med hur läsklasserna går framåt. I Xienghou-angi län har vi just startat upp ett skolbiblioteksprojekt. Där finns det material för utbildning av lärare, litteratur för statens undervisningsmyndigheter och material som är tänkta för byskolorna.

I planerna finns också byggandet av nya skolbyggnader i trakten.

– Det lokala samhällets aktivitet är en hörnsten i förverkligandet av byggprojektet. Samhällena är med i planerings-skedet och deltar också med talko-insatser när byggnadsmaterialet skall skaffas. Vi vill också hålla fram barnskyddsfrågor under projektets gång.

Stort behov av upplysning

De flesta människorna på området är animister.

– I en by vägrade man bestämt att använda myggnät i sina hus eftersom man trodde att det skulle kunna reta upp andarna. Det slutade med att CRWRC:s personal fick bygga sin hydda utanför byn för att kunna använda myggnät nat-tetid.

Vitikainen berättar att byborna började våga använda myggnät när de märkte att organisationens medarbetare sov under sina nät utan att myggor eller andar störde dem.

– CRWRC:s personal berättade ivrigt om förändringen, eftersom det innebar en märkbar seger i kampen mot malaria. Men sen kom det ett bakslag. En överraskande värmebölja torkade ut byns odlingar och största delen av skörden blev förstörd. Byborna blev ursinniga och ansåg att olyckan berodde på att andarna hade kommit för att hämnas för att man använde myggnät.

Vitikainen har träffat många sjuka och skadade som inte har fått rätt vård. Han berättar om en by där en vattenbuffel hade stängt en flicka så svårt att hon borde ha sytts med ett sextioal stygn i skinkan.

– Mina arbetskamrater kunde inte föra flickan till en hälsovårdsstation, eftersom föräldrarna ville sköta saken genom att offra djur till andarna. Man ville inte blanda ihop den moderna läkekonsten och andedyrkan. Det finns fortfarande mycket upplysnings- och utvecklingsarbete kvar att göra bland dessa människor.

Text och foto
Ari Vitikainen,

Finska Missionssällskapets
rådgivare för CRWRC i Laos.

Ungdomar tillhörande minoritetsbefolkningen Akha följer ivrigt med läs- och skrivundervisningen i byn Saoyaen i länet Phongsal.

I byn Pouhi i länet Xiengkhouang bor medlemmar av Mhongfolket. Minoritetsbefolkningen i Laos bor ofta i svårtillgängliga trakter.

Akhamännen i byn Phian Luang flätar korgar för risskörden.

En flicka tillhörande Mhongfolket bär sin lillebror på väg till familjens odlingar i byn Huayhong.

Fakta: Laos

Invånare: 6,4 miljoner

Etniska grupper: lao 55 %, khmou 11 %, hmong 8 %, övriga 26 %

Religioner: buddister 67 %, kristna 1,5 %, övriga 31,5 % (enligt folkräkningen 2005)

Finska Missionssällskapet har slutit ett samarbetsavtal med Bibelöversättarföreningen Wycliffe samt organisationerna SIL och CRWRC. Sällskapetets missionärer Elaine och Ari Vitikainen började arbeta i Laos i december 2009. Deras uppgift är att främja språkutvecklingen, göra påverkansarbete och utveckla minoritetsfolkens språk- och utbildningsförhållanden.

CRWRC arbetar också för förbättrad tillgång till rent vatten, konstruktion av bevattningssystem och vägar, utveckling av jordbruk, boskapsskötsel och hälsovård samt opiumavvänjning.

Mångsidig missionsfest i Borgå - dags att boka måltider

Vad är rättvisa? Årets Missionsfest "Mer än rätt", som ordnas i Borgå den 17-19 juni, fokuserar på Guds nåd och arbetet för mänskliga rättigheter i bland annat Nepal och Tanzania. Festen gästas av jurist Bishnu Nepali Gurung från Nepal och biskop Stephen Munga från Tanzania. Måltidsbokningar fram till 16.5. Busstransport till Borgå ordnas från Åbo, Västra Nyland och Österbotten.

Festdagarna är mångsidiga och passar deltagare i alla åldrar. På programmet står bland annat popmessa, åkturer med riksha och videohälsningar från missionärerna ute i världen. Finska Missions-sällskapets Utjämningsambassadör, ståuppkomiker Oa Lönnbäck, kryddar festen som programledare.

Missionsfesten inleds fredagen den 17 juni med välkomstfesten "Rätt och slätt" klockan 18 då de utländska gästerna presenteras. Biskop Björn Vikström delar med sig av Bibelbröd. Missionärerna Carola Salo-Back och Lars Back samt Outi Laukkanen i Taiwan deltar genom videokontakt från utlandet.

Lördagen den 18 juni klockan tio samtalar Eva Biaudet, minoritetsombudsman, om mänskliga rättigheter med juristen Bishnu Gurung. Rolf Steffansson, direktör för Finska Missions-sällskapets

utrikesavdelning, leder samtalet.

Böngryta, tonfiske och mycket mer

Klockan 13.30 samma dag blir det dags för konserten "Handla rätt" med Sås och Kopp och en auktion, vars intäkter går till arbetet bland föräldralösa barn i Etiopien.

Lördagen bjuder på en lång rad parallellprogram, till exempel "Böngrytan", som ger möjlighet till stillhet och bön i andaktsrummet med missionspedagog Camilla Skrifvars. Det blir också beachvolley och musikverkstaden "Tonfiske" tillsammans med Furahakören. En internationell mötesplats, "Meeting Point", riktad till invandrare riggas upp mellan festsalen och svenska församlingshemmet.

Kyrkpressens chefredaktör May Wikström och docent Svante Lundgren för en dialogpredikan i den radierade högmässan Mer än rätt på söndagen den 19.6 klockan 12.

Programhäfte, praktiska anvisningar och anmälningsblankett får du från din församling eller på www.mission.fi/missionsfest.

Det ordnas program för barn och unga vid Missionsfesten, till exempel gardenparty. Ta en titt på våra nätsidor!

"Som stöd för varandra" – seniordagarna 2011

Finska Missions-sällskapets seniordagar för tidigare medarbetare, "Tukena toisillemme" (Som stöd för varandra), ordnas den 29-31 augusti 2011 på Päiväkumpu lägergård. I år medverkar Pekka Hanne, Maija Kuoppala, Carl-Gustav Henricson, Irja Aro-Heinilä m.fl. Hela programmet och information om inkvartering finns nu på fin-

ska på webbsidorna www.lahetysseniorit.fi. Anmälningar tas emot under tiden 2.5-5.7. Du kan anmäla dig genom att ringa Päiväkumpus kansli 040 534 9507.

Välkommen med i den glada skaran!

Kom med på festresa till Namibia

Onandjokwe sjukhus och hela norra Namibias hälsovårdsarbete fyller 100 år och firas den 24.9.2011. Sjukhuset grundades av läkaren Selma Rainio som verkade där till sin död 1939. Alla som jobbat vid sjukhuset, fötts där och vårdats där samt alla övriga finländare är inbjudna som hedersgäster till festen.

Den 16.9 - 3.10.2011 ordnas en gruppresa till Namibia. Vi deltar i firandet och bekantar oss även med övriga delar av Owambo och Namibia. Reseprogrammet är mångsidigt och innehållsrikt. Priset 3 600 euro inkluderar nästan allt: flyg, en omfattande rundresa, bra logi med riklig frukost och middag, natur- och djursafari mm. Olle Eriksson är reseledare och guide. Fråga efter mera information om denna eller våra övriga resor till Namibia, Botswana, Viktoriaval-len eller Sydafrika, eller bekanta dig med våra nätsidor. Vi hjälper också till om du hellre reser på egen hand. Under fem års tid har vi fört eller skickat 1100 finländare till södra Afrika. Alla har kommit hem vid full vigör till kropp och själ – men många har förlorat en del av sitt hjärta till Afrika.

Koonono-resor / Kalahari Consultants
Mjölntårnet 1 i 32, 00920 Helsingfors
www.koonono.com
olle@koonono.com, stefan@koonono.com Olle 050-4656152, Stefan 045-1238272, Y-196658-9, paketresetillstånd 3986/05/Mj

Onandjokwe sjukhus jubilerar. Missionsläkaren Selma Rainio grundade sjukhuset för hundra år sedan.

”Vi blinda ser mera”

Sushil Adhikari arbetar som IT-lärare vid Forward Lookings aktivitetscentrum i Nepals huvudstad Kathmandu, där han undervisar funktionshindrade ungdomar så att de ska kunna ge sig ut på arbetsmarknaden.

– Det här arbetet har betytt mycket för mig. Jag känner mig behövd och får vara till nytta. Dessutom har jag insett att jag visst kan göra karriär fast jag är blind.

Datatekniken är till stor hjälp för Sushil

– Med hjälp av olika röst- och talprogram kan jag surfa på internet, skriva e-post och programmera. Datorn är mitt fönster mot världen och mitt bästa kommunikationsverktyg.

Sushil säger att han ibland funderar på vem som egentligen ser bäst, de synskadade eller de som är friska?

– Vi har ett annat förhållningssätt till livet, vi

finns till för varandra och värdesätter sociala förmågor. Vi ser människorna runt omkring oss på ett helt annat sätt.

Forward Looking är en av Finska Missions-sällskapets samarbetsorganisationer i Nepal. Organisationen hjälper funktionshindrade, speciellt syn- och hörselskadade, genom att erbjuda yrkesutbildning.

– Funktionshindrade diskrimineras fortfarande i samhället. Vi har noterat en positivare inställning till synskadade och blinda de senaste åren, eftersom regeringen har anställt 300 blinda lärare i landets skolor. Nästa stora utmaning är de dövas rättigheter i landet, säger verksamhetsledare Narayan Singh.

Finska Missions-sällskapet stöder 450 barns och ungas skolgång via Forward Looking. Verksamheten pågår vid 35 skolor och 86 läroverk. Sällskapet arbetar med att förändra inställningen till funktionshindrade i Nepal.

Text och foto:
Joanna Lindén

Sushil Adhikari undervisar i datakunskap vid Forward Lookings aktivitetscentrum i Kathmandu.

Händelsekalendern

22.5 Den nepalesiska sång- och musikgruppen Nepali Avaaz besöker Åbo sv. församling.

17-19.6 Missionsfest i Borgå med temat ”Mer än rätt”. Se programmet sid 18.

26-31.7 Kyrkans Ungdoms sommarläger i Pieksämäki. Sällskapets anställda medverkar.

23.8-8.9 Kyrktorget. Inspirations- och informationstillfällen inför arbetsåret för anställda och frivilliga i församlingarna. För materialpresentation och försäljning står Fontana Media, Finska Missions-sällskapet, Svenska Lutherska Evangeliföreningen och Kyrkans Utlandshjälp. Kyrkans central för det svenska arbetet står för arrangemanget.

17.9 Morotsmarknad i Helsingfors och Åbo.

Kyrktorgen ordnas enligt följande:

Österbotten

23.8 Pedersöre prosteri, Karleby församlingshem

24.8 Korsholms prosteri, Kvevlax församlingshem

25.8 Närpes prosteri, Lappfjärds församlingshem

Nyland

30.8 Domprostieriet, Mariagården, Borgå

31.8 Helsingfors och Mellersta Nylands prosteri, Högbergsgården, Helsingfors

1.9 Raseborgs prosteri, Karis församlingshem

Åboland, Åland

6.9 Åbolands prosteri, Pargas

8.9 Ålands prosteri, Margaretagården, Mariehamn

Gratulationskort till studenten hjälper barn i Nepal och Afrika

Vårens examenstillfällen närmar sig! Med våra gratulationskort gör du en god insats för barn i Nepal, Etiopien eller Tanzania. Korten kan beställas per tfn 09-1297 282 eller per e-post: fms@mission.fi. Korten är gratis och du betalar in en valbar summa till Finska Missions-sällskapets verksamhet i samband med dina gratulationer. Betala in 5 euro för ett bokpaket till en elev i Nepal, 10 euro för ett par skor till en skolelev i Etiopien, eller 20 euro för en månads välling till ett barnhem i Tanzania.

FMS kononummer

Gåvor från privatpersoner:

IBAN: FI38 8000 1400 1611 30

BIC: DABAFIHH

Församlingarnas kollekt m.m.

IBAN: FI25 8000 1600 0607 10

BIC: DABAFIHH

Frivilliga bidrag till tidningen Mission

IBAN: FI25 8000 1600 0607 10

BIC: DABAFIHH

referensnummer 450 000 00023

Maja Haikolas minnesfond

skriv MAJA i meddelanderutan

IBAN: FI38 8000 1400 1611 30

BIC: DABAFIHH

Födelsedagskonton

Britt-Helen Lindman, tfn 09-1297 266

Testamenten

Tarja Larmasuo, tfn 09-1297 204

”Vi är inte ensamma. Kristus går vid vår sida. Därför är också vårt liv fyllt av hopp och mening”. Foto: Joanna Lindén, Morang, Nepal 2010.

Under stor glädje

Lärjungarna var desillusionerade. I flera år hade de följt Jesus. De hade uppskattat Jesu undervisning och beundrat honom som människa. Jesu budskap hade gett dem en mening i tillvaron. Nu var deras ledare död. Alla deras förhoppningar var krossade. Lärjungarna var också mycket rädda. De oroade sig för att det öde som drabbat Jesus skulle utsträckas också till dem. Skulle också de bli gripna, misshandlade och avrättade?

En kort tid senare är lärjungarna förvandlade. De som tidigare hade varit desillusionerade och rädda beger sig med stor frimodighet ut till byar och städer för att berätta om Jesus. Det här budskapet för de fram i situationer som är allt annat än trygga och ombonade. Lärjungarna vet att deras förkunnelse innebär stora risker för dem själva.

Vad var det som hade hänt med lärjungarna under så kort tid? Hur kunde de så totalt förändras från desillusion och rädsla till att vara frimodiga och utåtriktade vittnen? Varifrån fick de övertygelsen om att det trots allt fanns en framtid och ett hopp?

Den totala förändring som lärjungarna genomgick berodde enligt kristen tro på Guds eget handlande. På påskdagen var graven tom, och lärjungarna fick möta Jesus som den uppståndne Kristus. Mötet med den uppståndne

förändrade allt. Det fanns trots allt ett hopp inför framtiden.

Den hoppfulla framtiden innehöll ett uppdrag av Kristus själv. Åt mig har getts all makt i himlen och på jorden. Gå därför ut och gör alla folk till lärjungar: döp dem i Faderns och Sonens och den heliga Andens namn och lär dem att hålla alla de bud jag har gett er.

Uppgiften som Kristus gav åt sina lärjungar var stor. Alltför stor kan man kanske tycka. Hur skulle några tiotal eller hundratals lärjungar klara av att gå ut till alla folk? Människor har resignerat inför uppgifter som varit mindre omfattande än så. Ifall lärjungarna hade varit utelämnade till att på egen hand förverkliga uppgiften hade säkert också de resignerat. Men nu var det inte så. Lärjungarna lämnades inte ensamma. De fick leva med löftet om Kristi närvaro under hela sitt liv: Och jag är med er alla dagar till tidens slut.

Lärjungarnas fortsatta liv blev ingen dans på rosor. Tvärtom mötte de många svårigheter som ingav bekymmer. Ändå var vandrigen med den uppståndne Kristus fylld av hopp och mening. Och glädje. I Lukasevangeliet berättas att lärjungarna efter Kristi himmelfärd återvände under stor glädje.

Kristi uppdrag gäller alla kristna, också oss. Och vi är kallade till att ta del i uppgiften att

föra ut budskapet om Kristus. I den uppgiften får vi i likhet med de första kristna ta till oss löftet om Kristi närvaro. Vi är inte ensamma. Kristus går vid vår sida. Därför är också vårt liv fyllt av hopp och mening. Trots svårigheter och problem som möter oss alla. Jag hoppas därför att också vårt liv får genomsyras av den glädje som karakteriserade de första kristna. Inte minst då vi kommer samman; till exempel till missionsfest i Borgå.

Mats Lindgård
domprost

